

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený „X“,
státní občan Ukrajiny,
místem pobytu v České republice „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2019, č. j. MV-129331-6/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2019, č. j. MV-129331-6/SO-2018, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 8. 2018, OAM-16145-38/ZM-2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla zamítnuta žádost a žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [podle ust. § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“)].

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl zároveň přesvědčen, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a správní orgány obou stupňů poté podle žalobce porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce především namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když správní orgány subsumovaly důvody neudělení víza pod podmínky pro udělení víza. Touto námitkou také naznačoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je přesvědčen, že žalovaná nesprávně aplikovala na danou věc § 56 zákona a odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona. Žalobce měl totiž za to, že pokud by měl zákonodárce v úmyslu odkázat prostřednictvím § 37 odst. 2 písm. b) na § 56 zákona, učinil by tak výslovným odkazem v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona.
4. Nepochopitelné jsou dle žalobce tak důvody, které vedly správní orgány k závěru, že závažnou překážkou ve smyslu § 57 [pozn. soudu: zřejmě myšleno § 56, neboť § 57 se dané problematiky netýká a navíc v sobě nezahrnuje odkazy na žádná písmena] odst. 1 písm. k) [pozn. soudu: zřejmě myšleno písm. j)], neboť ustanovení o jiné závažné překážce pobytu cizince na území bylo včleněno pod písmeno k) pouze do účinnosti novely zákona provedené zákonem č. 427/2010 Sb., tj. do 31. 12. 2010] zákona je neplnění účelu, pro který byl žalobci dlouhodobý pobyt povolen. K tomu žalobce zdůraznil, že za jinou překážku pobytu na území nelze považovat neplnění účelu pobytu, neboť se jedná o samostatný důvod pro nevyhovění žádosti.
5. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ohledně jeho přiměřenosti. Domnívá se, že správní orgán prvního stupně i žalovaná byly povinny zkoumat velmi pečlivě otázku přiměřenosti a možných dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Posouzení správního orgánu ve vztahu k této otázce zcela chybí. Správní orgány pak zcela ignorovaly vazby žalobce, které má za dobu trvání jeho pobytu na území České republiky navázané a nevypořádaly se se všemi faktory tak, jak jim ukládá ust. § 174a zákona. Správní orgány nevěšly v kontakt s žalobcem, a neučinily tak nic pro to, aby zjistily okolnosti podstatné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť má za to, že se se všemi námitkami Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce obsaženými v žalobě vypořádala již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Praxi zamítnutí žádosti cizince o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 zákona již opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud (např. naposledy v rozsudku za dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018). Stejně tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích potvrdil, že neplnění účelu pobytu po jeho většinu může být jinou závažnou překážkou pobytu. Žalovaná nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že se správní orgány obou stupňů dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů svých rozhodnutí, neboť toto posouzení je standartním způsobem obsaženo na straně 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž nebylo jeho povinností vyjadřovat se ke všem kritériím uvedeným v ust. § 174a zákona. K tomu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobci bylo od roku 2005 opakovaně vydáváno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, naposledy pro období od 2. 2. 2015 do 31. 12. 2015 za účelem zaměstnání u společnosti HALYNA@HALYNA družstvo. Dne 29. 10. 2015 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty dle § 44a zákona, a to k zaměstnání u společnosti ALLSTAV LIDA spol. s r.o. Součástí žádosti byla pracovní smlouva, kterou žalobce s touto společností uzavřel. Podle zprávy Úřadu práce ČR, Krajské pobočky pro hlavní město Prahu, ze dne 26. 11. 2015 však tento správní orgán nepřijal sdělení uvedeného zaměstnavatele (HALYNA@HALYNA družstvo) o nástupu žalobce do zaměstnání nebo předčasném ukončení zaměstnání. Rovněž ze zprávy Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 12. 2015 plyne, že žalobce nebyl u tohoto zaměstnavatele evidován, přičemž posledním zaměstnavatelem žalobcem byla společnost WLASTELIN CZ s. r. o., a to od 15. 9. 2011 do 31. 7. 2012. Pražská správa sociálního zabezpečení dále

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uvedla, že žalobce je veden jako osoba samostatně výdělečně činná, a to od 25. 9. 2015. Že je žalobce držitelem živnostenského oprávnění, vyplývá rovněž z Živnostenského rejstříku. Při svém výslechu konaném před správním orgánem prvního stupně dne 3. 2. 2016 žalobce vypověděl, že u společnosti HALYNA@HALYNA družstvo nikdy nepracoval, a v současné době nepracuje nikde, neboť není práce. Je držitelem živnostenského oprávnění a proto sám platí sociální pojištění. V jiném správním řízení, vedeném správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. OAM-5544/DP-2016, zahájeném na základě žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, žalobce vypověděl, že u společnosti HALYNA@HALYNA družstvo pracoval asi měsíc, poté pracoval pro různé fyzické osoby, aby měl finanční prostředky na cestu domů a zpět do České republiky. Na Ukrajině pobýval 3 – 4 měsíce a poté přijel do České republiky zhruba na týden, aby získal finanční prostředky na jídlo a cestu domů na Ukrajinu. Pobytu v České republice uskutečňoval právě výhradně k získání finančních prostředků. V roce 2015 pobýval na Ukrajině 7 měsíců, protože nebyla práce. Žalobce nemá v České republice žádné vazby, na Ukrajině má matku a syna, sourozence nemá, manželka zemřela. Správní orgán prvního stupně v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-5544/DP-2016 rozhodl dne 7. 10. 2016 tak, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl. Dne 13. 8. 2018, při seznamování se s podklady pro rozhodnutí, žalobce uvedl, že si přeje, aby mu bylo uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání.

11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 24. 8. 2018 rozhodnutí č. j. OAM-16145-38/ZM-2015. Jím zamítl žádost žalobce a platnost zaměstnanecké karty podle ust. § 44a odst. 10 ve s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona neprodloužil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Při svém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ze zjištění, že žalobce, který získal povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání u HALYNA@HALYNA družstvo, činnost, pro níž mu byla udělena zaměstnanecká karta, vykonával v roce 2015 pouze 1 měsíc, převážnou část tohoto roku pobýval na Ukrajině a od roku 2016 podniká na základě živnostenského listu. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž mu byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je zřejmé, že má zájem podnikat, a nikoli vykonávat závislou činnost. Tento úmysl žalobce podtrhuje i skutečnost, že žalobce má stále platné živnostenské oprávnění, a to do 31. 3. 2019. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu a tedy i zaměstnanecké karty. Dospěl tak k závěru, že skutečnost, že žalobce není od roku 2015 nikde zaměstnán a přestal tak splňovat podmínku pro vydání zaměstnanecké karty, zakládá jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území České republiky. Další závažnou překážkou je, dle názoru správního orgánu prvního stupně, že žalobce nemá zájem být zaměstnán a splňovat tak účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen, neboť je od roku 2016 podnikatelem a má v úmyslu v podnikatelské činnosti pokračovat.
12. Při řešení otázky (ne)priměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce hodnotil správní orgán prvního stupně zejména to, zda se rodinný život žalobce realizuje na území České republiky. Vycházel přitom ze zjištění, že se žádný blízký příbuzný žalobce na území České republiky nezdržuje a jeho nejbližší příbuzní – syn a matka – žijí na Ukrajině. Dále vycházel z toho, že žalobce převážnou část roku pobývá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právě na Ukrajině a od roku 2015 nevykonává žádnou závislou činnost. Správní orgán prvního stupně s ohledem na tato zjištění dospěl k závěru, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, není a nemůže být nepřiměřené dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

13. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, přičemž jeho odvolací argumentace je totožná s argumentací, obsaženou v žalobě a uvedenou pod body 2 – 5 tohoto rozsudku. Nad její rámec dále namítal, že pokud správní orgán prvního stupně při svém rozhodnutí přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nebyl hlášen jako pojištěnec u správy sociálního zabezpečení, pak mu tato nemůže být přičítána k tíži, neboť je to zaměstnavatel, který je povinen plnit oznamovací povinnost, pojistné svému zaměstnanci srážet a tuto srážku odvádět státu, přičemž zaměstnanec nemá na splnění uvedených povinností žádný vliv.
14. Žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Měla za to, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zdůraznila, že pokud bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty s platností od 2. 2. 2015 do 31. 12. 2015 pro účely zaměstnání u zaměstnavatele HALYNA@HALYNA družstvo, pak byl žalobce povinen plnit účel, za kterým mu bylo toto povolení vydáno. V průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně však bylo prokazatelně listinami i samotnou výpovědí žalobce zjištěno, že žalobce u tohoto zaměstnavatele nepracoval vůbec, a pokud ano tak pouze jeden měsíc. Je tedy evidentní, že žalobce neplnil účel pobytu po převážnou většinu naposledy povoleného dlouhodobého pobytu, a toto jeho jednání představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky. Pokud jde o namítanou nesprávnost aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona s odkazem na ust. § 37 odst. 2 zákona, pak žalovaná za použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97 uvedla, že byt § 37 odst. 1 písm. b) zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 stanovuje samostatný důvod pro zamítnutí žádosti spočívající v aktuálním neplnění účelu pobytu, lze žádost zamítnout i s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) zákona ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona pro neplnění účelu v průběhu naposledy povoleného pobytu. Navíc použitá aplikace ust. § 37 odst. 2 zákona je pro žalobce příznivější, neboť v takovém případě je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí. Žalovaná měla za to, že se správní orgán prvního stupně dostatečně zabýval přiměřeností rozhodnutí do soukromého rodinného života žalobce a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, zdůraznila, že nelze požadovat po správním orgánu, aby z vlastní iniciativy sám vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které se týkají nepřiměřenosti.
15. Soud předně zdůrazňuje, že nesprávné právní posouzení věci a nesprávná aplikace zákonných ustanovení nepředstavuje, jak se snaží žalobce naznačit ve své žalobě, nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale jeho nezákonnost. K této namítané nezákonnosti se soud vyjádří v dalších bodech tohoto odůvodnění. Žalobce shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným dále proto, že správní orgány subsumovaly důvody neudělení víza pod podmínky pro udělení víza. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně, s odkazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, zabývala tím, zda jednání žalobce, spočívající v tom, že po většinu doby povoleného pobytu nebyl zaměstnán u zaměstnavatele HALYNA@HALYNA družstvo, vykazuje znaky závažné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

překážky pobytu žalobce na území České republiky. Následně zdůvodnila, že i naplnění této skutkové podstaty je důvodem pro zrušení zaměstnanecké karty, resp. její neprodloužení jakožto důvod, uvedený v § 37 zákona. Nesouhlas žalobce s vlastním hodnocením žalované a s uvedeným závěrem přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná nezatížila své rozhodnutí žalobcem namítanou nepřezkoumatelností.

16. Jestliže žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady svých rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, pak nelze přehlédnout, že žalobce tento závěr správního orgánu prvního stupně ve svém odvolání nikterak nerozporoval, neuváděl žádné konkrétní důvody, z nichž by bylo možno dovodit existenci takových okolností, ze kterých by vyplývala nepřiměřenost rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Na tomto místě je nutno zdůraznit zásadu obsaženou v ust. § 89 odst. 2 správního řádu, která sice zavazuje odvolací správní orgán k přezkumu souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu (tzv. zákonnost napadeného rozhodnutí), avšak správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Je tak na odvolateli, aby vymezil, s jakým okruhem otázek se má odvolací správní orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou, protože nikdo jiný jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Dlužno podotknout, že ani v předmětné žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit nepřiměřenost rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Pouze uvedl, že vždy žil na území České republiky na základě legálního pobytu a v takovém životě chtěl pokračovat i nadále. Je proto třeba konstatovat, že správní orgán prvního stupně se s přihlédnutím ke všem zjištěním opatřeným v průběhu správního řízení přiměřeností dopadu jeho rozhodnutí zabýval dostatečně a jeho závěry ohledně této otázky byly žalovanou v dostatečném rozsahu přezkoumány v rámci odvolacího řízení. Proto byla i tato námitka žalobce shledána nedůvodnou.
17. Soud se dále zabýval důvodností žalobcovy námitky o nesprávné aplikaci právních norem, a ve vztahu k této námitce i stěžejní otázkou pro posouzení správnosti rozhodnutí žalované, tedy zda zjištění o neplnění účelu pobytu žalobce představuje jinou závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky, a to ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona, v němž jsou stanoveny důvody pro neudělení víza, ačkoli plnění účelu pro který bylo vízum uděleno, bylo jednou z podmínek, výslovně vyjmenovaných v § 37 zákona.
18. Vzhledem k tomu, že správní řízení bylo zahájeno dnem podání žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty, tj. dnem 29. 10. 2015, bylo třeba na danou věc aplikovat příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017, neboť podle Čl. II, bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Podle § 44a odst. 10 zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nespĺňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 nebo 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.
20. Podle § 44e odst. 1 zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.
21. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané anebo pozměněné doklady nebo doklady, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
22. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
23. Z citovaných zákonných ustanovení se může skutečně jevit nedůvodnou aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona, jestliže ten ve svém znění před novelou na konkrétní situaci, kdy přestal cizinec splňovat některou z podmínek pro udělení víza, a to v ust. § 37, pamatoval. Nicméně, z jeho znění nebylo zcela zřejmé, že důvodem vedoucím ke zrušení nebo neprodloužení oprávnění k pobytu je i situace, kdy cizinec neplní účel pobytu na území České republiky. Právě tohoto nedostatku, vedoucího k nejednotnosti judikatury ohledně této otázky, si povšiml zákonodárce a novelou zákona, provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., a účinnou od 15. 8. 2017, zpřesnil pravidla § 37 odst. 1 písm. b) zákona tak, aby bylo zřejmé, že důvodem zrušení nebo neprodloužení oprávnění k pobytu je i neplnění účelu na území České republiky. Proto v § 37 odst. 2 písm. b) formou odkazu stanovil, že důvodem pro zrušení platnosti dlouhodobého víza jsou i některé taxativně vyjmenované důvody pro neudělení dlouhodobého víza upravené v § 56 a v důvodové zprávě k zák. č. 222/2017 Sb. výslovně uvedl, že se zde nepoužijí tedy ty důvody pro neudělení dlouhodobého víza, které jsou již samostatně upraveny v § 37 anebo by jejich aplikace ve vztahu ke zrušení platnosti víza byla nelogická. Přitom je třeba vzít v potaz, že důvody uvedené v § 37 se aplikují i jako důvody pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Tato změna, dle zákonodárce, pomůže odstranit dosavadní nejasnosti (byť judikaturou soudů již objasněné) ohledně toho, zda je důvodem pro zrušení platnosti víza (popř. povolení k pobytu) nejen skutečnost, že cizinec přestal splňovat pozitivní podmínky pro udělení víza, ale též ty negativní vyjádřené v § 56 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na navržené doplnění § 56 zákona o pobytu cizinců a související odkaz § 37 na toto ustanovení je zřejmé, že důvodem pro zrušení platnosti víza je i skutečnost, že cizinec již nespĺňuje podmínky pro udělení víza (včetně těch negativních vyjádřených v § 56).
24. Jak již bylo poukázáno v důvodové zprávě na ustálenou judikaturu ohledně aplikace ust. § Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

56 zákona ještě před novelou provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., je třeba na tomto místě zdůraznit zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69 (všechny zde uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud podmínkou pro udělení víza ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona zabýval, a k této otázce mj. uvedl, že „zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně.“ Je tedy zjevné, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35).

25. Žalovaná, jak je uvedeno v bodě 14. tohoto rozsudku, na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodila, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že žalobci není zřejmé, jakým způsobem podle žalované na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematické aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci žalobce rozhodly. Uvedené námitky žalobce byly tudíž soudem vyhodnoceny jako nedůvodné, když rozhodnutí žalované není postiženo nezákonností v důsledku nesprávné aplikace právní normy.
26. Ohledně stěžejní otázky, zda skutečnost, že žalobce po většinu doby povoleného pobytu (11 měsíců z 12) nebyl zaměstnán u zaměstnavatele HALYNA@HALYNA družstvo, představuje jinou závažnou překážku jeho pobytu, se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že v dané věci, a to i s ohledem na ostatní okolnosti případu, byla skutková podstata zamýšlená v ust. § 56 odst. 1 písm. j) naplněna.
27. Zákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec neplní účel, pro který mu bylo vydáno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu zrušit nebo neprodloužit. Plněním účelu, pro který bylo vízum nebo povolení k pobytu vydáno, je přitom třeba rozumět faktické vykonávání činnosti, ke které bylo vízum či povolení k pobytu vydáno, nikoli pouze formální splnění podmínek pro výkon takové činnosti (např. zapsání se do příslušných rejstříků). Otázkou naplňování účelu povoleného pobytu se zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50), dle nichž jinou závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců představuje i nenaplnění účelu předchozího pobytu, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aplikovaného na základě odkazu obsaženého v ustanovení § 44a odst. 3 zákona. Účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, tedy musí být skutečně naplněn, přičemž je nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti té které věci, zejména rozsah období, po které nebyl tento účel plněn, včetně důvodů tohoto neplnění (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29). Za závažnou překážku prodloužení doby pobytu cizince pak bude třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (shodně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35)

28. Předmětem žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání je tedy posouzení, zda v konkrétním případě neexistuje zákonná překážka, která by ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců vyloučila možnost podané žádosti vyhovět. Představuje-li přitom jednu z těchto překážek i neplnění účelu pobytu, pro který byl cizinci již dříve pobyt povolen, správní orgány nepochybně jsou oprávněny v konkrétních případech zkoumat a hodnotit, zda cizinec účel pobytu reálně naplňuje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018 - 30). Ve světle uvedené judikatury je třeba uzavřít, že pokud správní orgány na základě svých zjištění správně shledaly, že žalobce nesplňoval účel, pro který mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání u zaměstnavatele HALYNA@HALYNA družstva, a to po většinu doby povoleného pobytu, pak nelze vytknout ničeho jejich závěru o existenci závažné překážky pobytu žalobce na území České republiky, v jejímž důsledku nelze vyhovět žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti tohoto povolení. Navíc nelze přehlédnout, že žalobce požadoval prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty k zaměstnání u společnosti ALLSTAV LIDA spol. s r.o., ačkoli má již od roku 2016 opakovaně prodlužované živnostenské oprávnění a v průběhu tohoto řízení nově žádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Je tedy evidentní, že ani v tomto případě neměl žalobce v úmyslu účelu, za nímž by mu byla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dostát.
29. Protože soud ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a tudíž neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala. Proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 29. listopadu 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)